

[Indenrigsministeren.]

gørende for mig i denne sag, er, at der i den henvendelse, der er kommet til udvalget, og som i forvejen var kommet til mig fra lægevidenskabelig side, ikke er sådanne afgørende nye momenter, at det for mig kan begrunde, at rigsdagen skulle ændre den beslutning, der blev truffet for 2½ år siden med hensyn til det nordjyske sindssyge-hospitals beliggenhed.

Det er jo ikke således, at rigsdagen har handlet overilet i denne sag. Jeg gjorde ved den indledende behandling opmærksom på — og skal gentage det nu —, at der forud for lovens vedtagelse var gået en omfattende diskussion både her i salen og i det nedsatte udvalg, og at udvalget havde haft lejlighed til sammen med den daværende indenrigsminister at overveje alle de forskellige foreliggende muligheder. Den lægelige sagkundskab, som havde været repræsenteret i det forberedende embedsmandsudvalg, af hvilket to af sindssygehospitalernes overlæger og sundhedsstyrelsens konsulent i sindssyge-væsen var medlemmer, havde udtalt sig i betænkningen, og lægernes faglige organisationer havde haft lejlighed til overfor udvalget at gøre deres synspunkter gældende. Først derefter traf rigsdagen sin beslutning.

Jeg lægger ikke så megen vægt på, at lægerne nu møder op med en ny protest, fordi den afgørelse, rigsdagen har truffet, ikke var i overensstemmelse med deres ønsker, når der ikke i denne nye henvendelse er anført væsentlige nye momenter, som ikke allerede forelå ved lovens vedtagelse.

Der tales nu om, at det planlagte hospital på 600 senge er for stort, og at to hospitaler hver på 300 senge ville være bedre. Det er et spørgsmål, som for mig og vel for enhver lægmand er vanskeligt at tage stilling til, men jeg gør opmærksom på, at i det udvalg, som afgav sin betænkning den 28. november 1947, og i hvilket sundhedsstyrelsen var repræsenteret ved sin konsulent i sindssygevæsen, og af hvilket desuden endnu en overlæge var medlem, blev der atter stillet forslag om oprettelse af et hospital på 600 senge, indrettet efter de samme almindelige principper, som skildret i den første udvalgsbetænkning. Det eneste forbehold, der tages i den sidste betænkning, er, at det kan blive ønskeligt at ændre visse bygningsmæssige krav til hospitalerne, men det udtales udtrykkeligt, at sådanne krav

„uden vanskeligheder vil kunne indpasses i de stillede forslag, når disse står overfor virkeliggørelse“.

En deling af hospitalerne i mindre afsnit kan jo ske til enhver tid, også af de be-

stående hospitaler, idet der ved hvert af de store hospitaler er ansat 3, ved de mindre 2, afdelingslæger, som allerede må passe hver sit afsnit af hospitalet. Ved at give den enkelte afdelingslæge en større selvstændighed ville man i virkeligheden opnå det samme som ved anlæg af 2, måske 3, mindre hospitaler. Det måtte i alle tilfælde være den vej, man måtte gå nu ved de bestående hospitaler. At opføre hospitaler for de kronisk syge alene — som det ærede medlem hr. Fibiger var inde på —, vil jeg ikke kunne anbefale. Det var det, man gjorde, da man indrettede sindssygeanstalt i det gamle Viborg tugthus; men erfaringerne herfra var af en sådan art, at man forlod denne form for sindssygepleje, og at vende tilbage til den ville betyde et afgjort tilbageskridt.

Det, der for mig har været afgørende i denne sag, er, at der ikke fra rigsdagens side er handlet overilet. Der er handlet efter nøje undersøgelse af alle de foreliggende muligheder, og da der ikke i den nye henvendelse findes argumenter, som ikke har været undersøgt tidligere, synes jeg ikke, der er tilstrækkelig anledning til at ændre den trufne rigsdagsbeslutning, så meget mindre som der jo er truffet ret omfattende dispositioner i naturlig forventning om, at loven vil blive ført ud i livet, og der er jo også afholdt ret betydelige udgifter.

Jeg må derfor anbefale at stemme imod det af de ærede medlemmer hr. Boeck-Hansen, hr. Fibiger, hr. Mogens Fog og hr. Frandsen m. fl. stillede forslag. Jeg kan helt tilslutte mig de betragtninger, der i betænkningen er anført af det andet mindretal, de ærede medlemmer hr. Søren Andersen, hr. N. Chr. Christensen, hr. Leonhard Hansen m. fl., som indstiller forslaget til forkastelse.

Qvist Hansen: Jeg tror — uden at fornærme det ærede medlem hr. Fibiger, der også i 1947 var formand for udvalget — i hvert tilfælde at kunne sige, at den udvalgsbehandling, som lovforslaget dengang fik, var så grundig og så forsvarlig, som man med ret og rimelighed kunne forlange.

Når det ærede medlem hr. Fibiger nu stiller sig på det standpunkt, at man kunne nøjes med et eventuelt plejehjem i Brønderslev, og ironiserer lidt over tallene og de beregninger, der er gjort med hensyn til en tredeling, vil jeg gerne have lov til at sige, at det forekommer mig lidt mærkeligt, at samtidig med at man skulle bygge et eventuelt nyt plejehjem i Brønderslev, skulle det ikke indrettes med de mest moderne tekniske indretninger og viden-